

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 204.

Sjette Sessions anden Samling.

66de Møde.

Mandagen den 26de Marts Aften Kl. 7.

(Fortf.)

Monrad (fortsat): Have vi ladet os saaledes henrive af Lidenskab, at vi strax toge vor Beslutning med Hensyn til Forordningen af 26de Juli forrige Aar? Have vi ikke søiet os, lempet os, have vi ikke opfat vor Beslutning i denne Sag? Er dette Lidenskab? Er det ikke snarere Naadehold og Besindighed? Hvad er det, som egentlig ligger imellem den ærede Rigsdagsmand og Mindretallet paa den ene Side og os Andre paa den anden Side? Jeg veed oprigtigt talt egentlig ikke, hvad det er, jeg troer ikke, at Forskjellen bliver stor, naar jeg seer hen til det praktiske Udbytte. Hvad den ærede Rigsdagsmand tillige med Mindretallet foreslaaer nægtet, er efter min Mening tilstrækkeligt til at berøve de aftraadte Ministre deres Formue, „men der, hvor Intet er, der har Keiseren tabt sin Ret“; altsaa det Naadehold med Hensyn til Summerne vil i practisk Henseende ikke blive af nogen Betydning. Og hvorfor skulle vi i den Henseende staae overfor hinanden som fjendtlige, da Resultatet med Hensyn til det praktiske Udbytte og med Hensyn til de paa-gældende Mænd selv i Virkeligheden omtrent vil blive det samme? Dog, jeg vilde ansee det for ikke at være uden stor Betænkelighed, om Rigsdagen gif ind paa Mindretallets Forslag, og jeg skal tillade mig at oplyse, hvorfor. Man har sagt, at vi skulle nægte de Summer, som vare udgivne mod Rigsdagens tidligere udtalte Beslutninger, men læg nu

vel Mærke til, at fra Krigsministeriets Side ere alle de overordentlige Udgifter be-
tragtede som staaende i Forbindelse med de overordentlige Rustninger; den afgaaede Krigsminister siger udtrykkeligt, at Spørgsmaalet om Dragonregimentet maa staae og falde med de overordentlige Rustninger, og altsaa er det Grundlag meget usikkert; hvor-
paa det ærede Mindretal har villet stille sig, naar det siger: Ja, Alt hvad angaaer de overordentlige Rustninger bevilge vi, thi saa maa det ogsaa bevilge Dragonregimentet, som af Ministeren er blevet betragtet som en overordentlig Rustning. (Ejsherning: Maa jeg bede om Ordet!) Jeg skjønner saaledes ikke rettere, end at man vil tage Grundlaget, Fodfæstet, bort fra sig, hvis man vilde gaae ind paa de ærede Rigsdagsmands Forslag.

I en anden Henseende maa jeg iøvrigt tilstaae, at der har været nogen Tvivl hos mig, om Thinget vil behøve at gaae saavidt, som det er gaaet ved denne Sags 1ste Behandling, og det er med Hensyn til de Mænd, som det vil have sat under Tiltale. Det har staaet for mig som et noget tvivlsomt Spørgsmaal, om man ikke kunde indskrænke sig til begge Krigsministrene og Finantsministrene og derfor udelade de andre, men hvad der dog har bevæget mig til at finde, at det vilde være uretfærdigt at gjøre dette, at det vilde være urigtigt, om man udelukkende blev staaende ved dem alene, det er følgende: Finantsministeren, Marine-
ministeren og Krigsministeren handlede alle 3 kun som Fuldbbydere af en Statsraadsbeslutning. Derfor forekommer det mig, at man ikke vil ramme Sagen paa det rigtige Punkt, naar man kun holder sig til Ud-